

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 3.

15. marca 1864.

XIII. tečaj.

Pridiga za velikonočno nedeljo.

(Jezusova zmaga je naša zmaga! gov. J. E. M.)

„Ali Jezusa iščete? Vstal je, ni ga več tukej — rekel je angel pobožnim ženam.“
Mark. 16, 5.

V v o d.

Zna dežjem ljubo sonce prisije, za žalostno zimo prismejlja vesela vigred, za žalostjo veselje pride. To resnico pričuje sedajni čas, današnji den. — Vse žalostne in potvarjene so šle pobožne žene o svitlej zori današnjega dnu k Jezusovemu grobu, ljubeznivo mazilit njegovo drago telo. Pa glej v kakšno veselje se je spremenila njih žalost, ko so zaslišale angelja vesele besede: „On je vstal, ni ga več tukej!“ (Mark. 16, 6.) S temi ženami je tudi bridko žalovala sv. katoliška cerkev pretekle dni, saj je žalosten spomin smerti svojega ženina obhajala — ona je zapuščena udova postala tistej udovi podobna, od ktere prerok Jeremija v svoji žalostni pesmi poje: „Ona joka in prejokuje noči in dni in solze ji po licu tekó, izmed vseh njenih ljubih ni nobenega, da bi jo tolažil; vsi nje prijatelji so od nje odstopili in so njeni sovražniki postali.“ — Tako je jokala nevesta Jezusova ravno pretekle dni, le žalostne in bridkosti polne molitve opravljala, povsod nam le križ, kri, terpljenje Jezusovo pred oči postavljala. Ali kakor močno je poprej žalovala, tako močno se ona sedaj veseli, dokler velikonočni čas terpi. Le vesele pesmi se povsod razlegajo, le vesele in hvalepolne molitve se opravljajo, mesto kervavega križa nam kaže častiljevega Jezusa, kako veselo bandero v rokah derži in od veličasti se sveti. „Jezus je od smerti vstal, greh pekel in smert je premagal — Jezus

spet živi in nikoli ne bo umerl“, — ta misel, ta resnica sveto katolijsko cerkev tako veselí. — Cela dežela se silno raduje, kader se vojska po sreči izide, kader se sovražnik slavno premaga in domovina spet oprosti in reši. Jezus je celi svet odrešil, slavno premagal strašno hudega sovražnika; zategadelj se veselí vsa verna zemlja, zategadelj se veselimo tudi mi. Jezus naš duhovni vojvoda je hudo kervavo vojsko imel; ali vse je premagal; pa ali bomo premagali tudi mi njegovi vojšaki, ki še pod mečem stojimo in se še hudo vojskovati moramo!? — Kakor Jezus bomo premagali tudi mi, če njemu zvesti vojšaki ostanemo — to nas današnji praznik in celi velikonočni čas uči:

Jezusova zmaga je naša zmaga!

Poglejmo ljubi kristjani! kako je to za nas veselo in tolažljivo!

R a z l a g a.

1. Jezus je po svojem od smerti vstajenju premagal vse svoje terpljenje. Aleluja! Vse terpljenje, vse vbožtvo, posmehovanje in zasramovanje, vse rane in bolečine, katerih je pri bičanju, kronanju, križanju terpel, vse je prestano, vse je premagano! Jezus ne čuti več teže svetega križa; njegove rane v rokah in nogah in v persih ga več ne bolijo, timveč se neizrekljivo svetijo, neskončno ga veselijo; žeje, katero je tri dolge ure strašno terpel, ni več; vse terpljenje je zibnilo ali prav za prav se v večem vir neskončnega veselja spremenilo. Kakor globoko je Bog Jezusa v terpljenji ponižal, tako visoko ga je zdaj povišal. Terpljenje ga je pripeljalo v večno veličastno življenje, kakor je Jezus sam to dvema učencoma razodel, ki sta v Emavs hodila. „Ali ni moral Kristus, rekel je, vse to terpeti in tako v svoje veličanstvo priti?“ (Luk. 24, 26.)

Jezus je po svojem vstajenju vse terpljenje premagal. O veselimo se prav iz serca dans, ljubi kristjani z Jezusom vred tudi mi le-te resnice, zakaj Jezusova zmaga je naša zmaga! „Ravno zato“, pravi sv. Pavl, „ravno zato je Jezus v vseh rečeh tudi v terpljenji svojim bratom podoben postal; da bi z nami vsmiljenje imel, in zato bolj pripravljen bil, v terpljenji nam pomagati; ravno v teh skušnjavah, v katerih je

on sam skušan bil in terpel, sedaj more na pomoč priti vsem, ki so skušani“ (Hebr. 2, 17.). O kakšna tolažba, kakšno veselje je za nas to. Naše terpljenje, naše reve in težave so za nas velikokrat hude, nevarno sovražne skušnjave — ali veselujmo in tolažimo se v sred svojega terpljenja, Jezus je premagal, Jezus živi; on bo ti pomagal, ljubi kristjan, ki veliko rev in težav terpiš; Jezus živi, da bo tvoje terpljenje v večno veselje spremenil; Jezus živi, živa priča, da bo tudi tvoje terpljenje, kakor njegovo, kmalo premagano končalo se in tebi večno čast in hvalo prisluzilo. Če boš z Jezusom volno terpel, dobro se vojskoval, premagal boš tudi ž njim vse svoje terpljenje!

2. Jezus je po svojem od smerti vstajenju premagal vse svoje sovražnike! Aleluja! — Jezusovi sovražniki so vse svoje moči napenjali, da bi ga bili umorili, celi hudobni svet se je pognal, da bi Kristusa vkončal: Judi in Rimljani, duhovni in kralji, pismarji in Farizeji, Anaž in Kajfež, Herod in Pilat — vsi so mislili, da so svoj hudobni namen dosegli; pa kaj so zoper Jezusa opravili? Jezus je od smerti vstal in je vse svoje sovražnike premagal! Zadele so jih besede božje: „Nobena modrost, nobena učenost in zvijača nič ne premore zoper Boga“. (Prip. 21, 30.) Kakor je pa Jezus premagal sovražnike, ki so se njemu zoperstavljali v njegovem življenju na zemlji, tako premaguje še sedaj, ko je veličastno od mertvih vstal, vse sovražnike svojega kraljestva na zemlji, sovražnike svete katoliške cerkve. Vsemogočen on sedaj ob desnici svojega nebeškega Očeta sedi, „vsa oblast“, pravi, „mi je dana v nebesih in na zemlji“ (Mat. 28, 18.), in sveti apostelj njemu pričuje (I. Kor. 15, 24.) „da on kraljuje in gospoduje, dokler bo vse sovražnike premagal in svojemu nebeškemu Očetu podvergel in (na sodni dan) njemu kraljestvo izročil, da bo vse in v vsem Bog!“

Ni davno (leta 1859) kar so kralji in cesarji našemu duhovnemu Očetu in cerkve Jezusove vidljivemu poglavarju — papežu Piju IX. v njegovih znanih stiskah in težavah pomoč ponujali. Ali papež niso hteli nobene pomoči vzeti, temuč so še verh tega vse tiste ptuje vojščake izpustili, ktere so še v svojem kraljestvu imeli. Visoki gospodi so jih

vprašali, zakaj da se vse potrebne pomoči znebijo in v tako nevarnost postavijo; ali sv. Oče jim mirno odgovorijo: „Jaz se nič ne bojim, temuč vse v božje roke izročim. Bog bo za me skerbel, Bog bo me varoval!“ Sveti Oče prav imajo. Saj Jezus živi, mogočen zadosti, vse svoje sovražnike premagati tudi sedaj, kakor nekdanj. On bo varoval našega očeta, svojega vidljivega poglavarja na zemlji, ki tako močno v njegovo božjo pomoč zaupajo. Jezus bo varoval sveto katoliško cerkev, svoje kraljestvo na zemlji. Jezus bo premagal vse svoje sovražnike vidljive, pa tudi sovražnike naše nevidljive, s kterimi se moramo bojevati tudi mi vsak posebej—z grehom, svetom in hudičem! O hudo in nevarno je se ž njimi vojskovati, kakor vsak dan skusimo; — ali lahko nam bo premagati, če se le Jezusa našega vojvoda zvesto deržimo in hodimo po njegovih stopinjah. Zakaj

3. Po svojem od smerti vstajenju je Jezus tudi greh in smert, hudiča in pekel premagal. Aleluja! — Njegova zmaga je naša zmaga! — Poglejte ga, Jezusa, ljubi kristjani! slavnega zmagovavca, kako veselo tamej na oltarju bandero, lepo znamenje v rokah derži! — S svojim terpljenjem in smertjo na križu je premagal Jezus greh in kar je greh porodil: večno smert, kteri smo mi vsi po grehu zapadli. Zategadelj veselo kliče sveti Pavl in ž njim kličemo tudi mi: „O smert, kje je tvoja premaga, kje je tvoj strup!?“ — Jezus, umorjen na križu in v skalni grob položen, zopet se oživi iz lastne moči, vstane ves častitljiv in lep iz smertnega groba, kakor pobožnim ženam nebeški angelj oznanuje: „Jezusa, kterega iščete, ni več tukaj, on je od smerti vstal! On je smert premagal! Glejte! kako veselo neha Jezus svojim apostelnom in učencom svoje rane ogledovati in potipovati, da bi spoznali, da je resnično od smerti vstal. — Jezus je pa tudi greh premagal. Njegovo od smerti vstajenje je našo spravo z nebeškim Očetom doveršilo; ono nam jasno pričuje, da je Bog Oče terpljenje in smert svojega Sina za nas v odpuščenje naših grehov izbrisal. Če bi Jezus ne bil od smerti vstal, bi mi po besedah sv. aposteljna Pavla (I. Kor. 15, 17.) „še v svojih grehah bili“, nikoli bi prav in za gotovo ne vedeli, da nas je Jezus z nebeškim Očetom

spravil in odpuščanje grehov nam pridobil in prazno bi bilo naše upanje „in prazna naša vera“. (I. Kor. 15, 14.) Ali Jezus je od smerti vstal, smert in greh je premagal, naš dolg pri nebeškem Očetu izbrisal. Vemo za gotovo, da smo „odkupljeni, rešeni, nikar za zlato in srebro, timveč za kri Jezusovo“. (Petr. 1, 19.) — Jezus je premagal slednjič tudi tistega, kateri je zavoljo greha in smerti čez nas vse gospodoval zakaj „po nevošljivosti hudiča je smert na svet prišla“. (B. modr. 2, 24.) S svojo smertjo na križu in s svojim od smerti vstajenjem je Jezus hudiča premagal in kakor sv. apostel uči (Hebr. 2, 14—15.) „temu oblast odvzel, kateri je smertno oblast imel in rešil te, ki so v sužnosti greha bili“. — Jezus je torej premagal tudi pekel in hudiča, on nas je od večnega pogubljenja rešil, iz oblasti hudičeve otel, on mu je vso oblast vzel, (Luk. 11, 22.) v peklenski brezden ga je pahnil in z večnimi verigami priklenil. (Skriv. razod. 20, 2.) „Podoben je sedaj“, pravi sv. Avguštin, „hudič priklenjenemu psu, kateri scer laja na te, alj te vgrizniti ne more, če njemu blizo ne greš“.

S k l e p.

Jezus je vse svoje terpljenje, vse svoje sovražnike, greh in smert, hudiča in pekel premagal Aleluja: Vesela Aleluja božjemu premagovavcu naj doni po zemlji in nebesih, veselo Alelujo naj vse vode in vetrovi zapojé. — Veselo Alelujo zapojmo Jezusu iz serca dans presrečni kristjani! posebno mi, zakaj Jezusova zmaga je ja naša zmaga.

Kaj se bomo še bali terpljenja, kaj svojih sovražnikov zunajnih ali znotranjih, kaj bomo trepetali pred smertjo in grehom, pred hudičem in peklom? Jezus naš Gospod in Bog nas varuje, Jezus naš vojvoda z zmagovavnim banderom pred nami v vojsko gre, ž njegovo božjo pomočjo bomo gotovo vse sovražnike pokončali, vse napade sovražnih, posvetnih in peklenskih moči in oblasti močno odbili, vsred svoje slabosti bomo se ž njegovo pomočjo junaško vojskovali, vsako skušnjava premagali: „Jaz premorem vse po tistem, ki mi moč podaja po Kristusu“. (Fil. 4, 13.) O Jezusa se deržimo prav zvesto in ljubeznivo, ljubi kristjani, in iz celega serca s sv. Pavlom

tudi recimo: „Kdo nas bo tedaj ločil ljubezni Kristusove? Nadloga? bridkost? ali lakota? ali golota? ali nevarnost? ali preganjanje? ali meč?—Vse premagamo za tega del, kateri nas je ljubil. Zakaj trdno vem, da ne smert, ne življenje, ne sedajno ne prihodno, ne peklenske moči in oblasti, ne druga stvar nas ne bo zamogla ločiti ljubezni božje, koja je v Kristusu Jezusu Gospodu našem!“ (Rimlj. 35—39.) — Le za Jezusovim banderom se podajmo, pod njegovim banderom vselej zvesto in stanovitno se vojskujemo v vsaki skušnjavi, v vsaki nevarnosti, vsakem terpljenju in težavi; Jezus bo za nas premagal, ali njegova zmaga bo naša zmaga, njegovo plačilo v nebesih, tudi naše plačilo srečno bomo tako sklenili svoje časno življenje — svojo duhovno vojsko z besedami sv. Pavla, imenitnega junaka: „Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil, sedaj me pa čaka krona pravice, ktero mi bo dal Gospod pravičen sodnik pa ne samo meni, timveč tudi tem, ki njegov prihod ljubijo.“ (II. Tim. 4, 7.) „Bogu pa naj bo hvala, ki nam je dodelil zmago po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.“ (I. Kor. 15, 57.) Amen.

Pridiga za velikonočni pondeljek.

(Gospod bodi pri nas, kedar nam žuga 1. greh, 2. žalost, 3. smert; gov. M. T.)

„Gospod, ostani pri nama, ker se že mračí in dan se je nagnil.“ Luk. 24, 29.

V v o d.

Še danes ni omolknila velikonočna Aleluja, ki se je včerajšni praznik razlegala po hišah Božjih. Še danes se serce vesolja širi, ker je Zveličar naš vesel od smerti vstal in dopolnil odrešenje naše. Še stoji velikonočno solnce visoko na podnebj; pa nagnilo se bode čez poldne, in kmali bo zašlo v Božji gnadi. Tako gredó naprej praznični dnevi, in mi se pomikamo v navadno svoje vsakdanje življenje. Ž njim se nám povračujcjo stare skušnjave, stare nevarnosti in grešne priložnosti, stari križi in terpljenje. To nam kaže današnje sv. evangelje nad učencema gredočima v terg Emavs. Prišla

sta bila iz Galileje v Jeruzalem, sta za Zveličarjem hodila, vanj verovala, upala in ga ljubila; bila sta njegova prijatla, in sta morebiti s Petrom mislila: „Gospod, ako te vsi zapusté, te jaz ne bom zapustil“. Ali ni še minil prvi velikonočni dan, sta že vsa zmotena in žalostna ter dvomita, da se bodo spolnile Jezusove obljube. Tak je tudi pot našega življenja po veliki noči. Vsak zmed nas vživa tedaj vesele velikonočne dni, kader vstane iz groba svojih pregreh in mu zopet sije solnce gnade Božje, ali kader obhaja vstajenje iz groba stiske in nadloge. Ali kmali se mu zgodí, kakor unima učencema. Začne se mračiti, vera pešati in gorkota svete ljubezni omerzovati. Tu velja, ljubi moj, da z učencema kličemo: „Gospod, ostani pri nas!“ In Gospod nam bo lomil kruh Božje besede, da se berleča iskrica vere in ljubezni zopet vname; lomil nam kruh močnih, da ne opešamo, kruh večnega življenja, da s to popotnico pokrepčani skozi grobne vrata pridemo k enajsterim v nebeški Jeruzalem. To so ob kratkem misli, posnete iz prigodbe današnjega sv. evangelja, ktere bomo danes nekoliko bolj pretresali. Po zgledu učencev hočemo Kristusa klicati, 1) kader se bo dan našega zveličanja nagibal, in nam bo noč greha žugala, 2) kader se bo dan veselja nagibal, in nam bo noč žalosti protila, in 3) kader se bo dan našega življenja nagibal, in se bo približevala noč naše smerti. — O Jezus, vsa pomoč in tolažba naša, ostani pri nas!

R a z l a g a.

1. Podučljivo in ganljivo je viditi učenca popotnika proti Emavsu. Nista nad Zveličarjem še popolnoma obupala, pa vendar sta postala omahljiva; nič več že vanj ne verujeta, pa vendar ga še ljubita; nič več jima ni Mesija in Sin Božji, vendar pa jima je še ljubi mojster in prijatelj, s katerim sta preživela najsrečnejše ure. Hitro sicer, ali vendar nerada ga hočeta popustiti in od tod sta tako žalostna in pobita in to jih žene iz Jeruzalema. — In tak, ljubi moji! je tudi pri nas pot po velikonočni spovedi. Kmalí, oh marsikteri že popoldne svojega obhajila, obernemo se na pot, ki pelja v deželo greha, v stare nevarnosti in priložnosti. Nismo sicer še v pregreho padli, pa že gremo po potu do nje; naš sklep še ni prelomljen, vendar že omaguje; nismo še Zveli-

čarju dali slovesa, vendar pa mu herbet obračamo. Tu se tudi nas polasti neka žalost, in žalostni tožimo po sladkosti, tolažbi in veselju, ki smo jih sklenjeni s Kristusom v molitvi in v miru vesti uživali. Tu tedaj popusti dobri pastir 99 ovec in gre za edino, ki ima v puščavi zaiti; tu zapusti Kristus svoje zveste učence v Jeruzalemu, in gre iskat dveh na potu proti Emavsu. Tu nam po služabnikih sv. cerkve v pridigah in naukih razlaga sv. pismo, in govori z nami po glasu naše vesti sedaj sladko in milo, sedaj terdo in ostro po vnanjih nesrečah. Zmiraj dle smo od Jeruzalema, dan našega zveličanja se nagiba, solnce gnade Božje zmiraj bolj skriva svoje žarke, luč sv. vere ugasuje, sv. plamen ljubezni ponehuje, sklepi omagujejo, in iz močvirov poželjivega mesa se vzdigujejo tamne megle, in mračijo svitli dan naše duše. Tako pridemo do Emavsja, ko nas hoče Zveličar zapustiti, če ga ne povabimo naj pri nas ostane. In gorjé nam, če hočemo naprej iti brez njega, ker napade nas noč greha, v kateri nam je poginiti. Tako je stal Kristus še dete v maternem telesu pred vratmi Betlehema. Ker pa ni bilo zanj nikjer prenočišča, da je moral v hlevu počivati, ni ga bilo v Betlehem več nazaj. Tako je stal pozneje pred vratmi nekega Samarijanskega terga, in je naprej poslal dva učenca, da bi bila ondi podstrešja preskerbela. Ker so ju pa odpravili, Kristus v tisti terg ni več prišel. Tako je stal pred vratmi Jeruzalema, naj bi prinesel svojemu ljudstvu luč sv. evangelja. S solzami je še enkrat pred smertjo prosil, naj ga notri spusté. Ali Judovsko ljudstvo mu je vrata svojega serca zaperlo, in še sedaj teži nad njim tema terdovratnosti. Tako se je tudi kerščanstvo iz občin, ki so jih še aposteljni ustanovili, iz mest, kjer so bili prvi škofovski sedeži, in iz dežel, kjer je največ sadu obrodilo, drugam preselilo, zato ker Kristusa niso prosili, da bi bil pri njih ostal. Na enako vižo jih je veliko teh misel, da se tudi našim večernim deželam ta nesreča bliža, ko bo za voljo sedanje mlačnosti in znemarnosti, za voljo slabe vere in nejeverstva luč Kristusove vere vzeta, in dana drugim narodom, ki v senci smerti in tame po njej zdihujejo. Ali po tem takem ni treba, da Kristusa kličemo, dokler nam je blizo in se nam še da najti: „Gospod, ostani pri nas!“ da se nam

dan našega zveličanja ne nagne in nas noč greha ne obda, da nam luč sv. vere ne vgasne.

Ta potreba, da Jezusa kličemo naj pri nas ostane, kaže se pa rayno tako v življenji vsakega posameznega kristjana. Tu, postavim, se podá mladeneč ali dekle „kakor Kleofa in njegov spremljevalec“, z Galileje v Jeruzalem, z dežele v mesto. Ko gresta od doma, terdno v Kristusa verujeta, njuno serce zanj vse gori in ljubita ga čez vse. Ali tu v mestih vidita, da se s Kristusom, ž njegovo sv. vero in sv. cerkevjo malo drugače godí, kakor kdaj v Jeruzalemu. Tu slabi zgledje in povsodno pohujšanje začnejo luč sv. vere tamniti, in gorjé mladenču! gorjé dekletu! ako h Kristusu ne pribežita in ne kličeta: „Gospod! ostani pri nama“; zakaj nikamor drugam nama ni iti, kakor k tebi, kateri sam imaš besede večnega življenja! — Ti greš iz hiše svojih staršev, praviš, da se svojega rokodelstva do dobrega izučiš in po svetu kaj skusiš. Pridši v delo na ptuje si prišel v kremplje zgrabljivih volkov, kjer od svojih tovaršev ne slišiš drugega, kot kletev in kvantanje, pogovore zoper sramožljivo življenje, zoper vero in duhovne. Gorjé ti, ako na molitev pozabiš, ali se začneš sramovati, po keršanski se vesti! Morebiti se tudi v tvoji duši zvečerí, da žarek gnade božje ne bo več vanjo prederl. — Tu stoji dekle na pragu neke hiše, v kateri je že skopan grob za njeno nedolžnost. Da bi v hišo stopila, vabi jo videzna sreča in razveseljenje. O zunaj stoji Kristus, ki jej roko v slovo pomalja. O to je žalostna prigodba pri Emavsu, ker Kristus bi jo rad spremil, rešil in nazaj k enajsterim v Jeruzalem pripeljal! On le čaka klica: „Gospod, ostani pri meni!“ Ali gorjé ti, če na ta klic pozabiš in pozabiš na besede, ki so jih mati pri odhodu s solzami na serce ti pokladali rekoč: „Imej Boga pred očmi vse svoje žive dni, in nikoli ne dovoli v noben greh! Kristus te zapusti, padeš v greh, sramoto in revo, in milovanja in kervavih solz si vredna, ako zabiš na Boga.“ Blagor pa vsakemu, kader v urah takega mračenja, kader se v duši noč in dan med sebo bojujeta, Kristusa na pomoč kliče! Gotovo je že marsikteri izmed nas, ko je zapustil očetovsko hišo, prišel v okolščine, kjer je njegovi nedolžnosti nevarnost protila. Morebiti je že daleč proč zašel od zvestih

v Jeruzalemu. Nahajal je večerni mrak v njegovi duši, in da noč ni postala, morda ga je le to še obvarovalo, da molitve ni opustil, bodi si kaka otročja molitev na čast angel varhu, materi Božji ali svojemu patronu, ktera je bila klicanje do Jezusa: „Gospod, ostani pri meni, da me noč greha ne požre!“

2. Akoravno se Kristusa zvesto deržimo, vendar se nam le rado primerja, da se nam solnce našega veselja začne za gore pomikati, in noč žalosti nastajati v naši duši. Kakor namreč sv. pismo srečo in gnado z dnevom primerja, greh pa s tamo in nočjo; tako je svetloba tudi podoba veselja, tama pa podoba žalosti. Zato se dan Kristusovega vstajenja še posebno po preroku Davidu imenuje dan, ki ga je Gospod naredil, ker ta je edini dan, kolikor jih je Jezus na zemlji preživil, ta je edini dan v Jezusovem bivanji, ko je „Solnce pravičnosti“ na nikjer pooblačenem nebesu svetilo. Vesel dan je sicer napočil, ko se je Kristus rodil, ali solnce tega dneva se je v Betlehemiški hlev skrilo. Vesel je bil dan, ko so Jezusa obrezali, in mu je bilo ime dano Jezus, ali kervavi so bili solnčni žarki tega dne v njegovi prelitni kervi. Častit je bil dan, ko so prišli tri modri iz Jutrove dežele, — ali prevlečen s tamnim oblakom, ker je Herod detetu po življenju stregel. Svetel je bil dan, ko se je Jezus spremenil na Tabru, — njegov obraz se je svetel, kakor solnce in njegove oblačila bile bele, kakor sneg; pa tudi oblaka se ni manjkalo, ki je to svetlobo aposteljnomo sopet skrnil. Kako veličasten je bil dan, ko je jezdit v Jeruzalem, in mu je klicala vsa truma slavno Hosano; ali kako černe noči so kmali za tem dnevom prišle! Edini velikonočni dan je brez bolečine, brez žalosti in brez oblakov. Zmagal je Jezus smert, greh in pekel, in častiljivo se je vzdignil iz groba in z veseljem napolnil verste svojih učencev. Pa vendar vidimo še tisti dan zvečer dva učenca, vsa žalostna, zmotjena in pobita. — Tako je tudi v našem življenji zastran veselja in žalosti. Velikonočne vesele dni vstajenja vsakdo obhaja. Tako bolnik, kader ozdravi, iz groba svojih bolečin vesel vstane in zopet pride pod zdravo, milo nebo. Oče sliši, da njegov sin Jožef, ki ga je mertvega mislil, še živi, in si želi umreti. Dan, kterege smo se že naprej dle časa bali, srečno je minil,

bolj, kakor smo se bili nadjali. Težek kamen se je od serca odvalil, da sopet prosteje dihaš; ali si že dolgo zaželjeni cilj dosegel, tvoje želje so ti bile izpolnjene. Vse to in še drugo je za te vesel, velikonočni dan. Ali kmalo gre pot proti Emavsu, ko se ta dan začne nagibati. Tu ti ni več v Jeruzalemu ostati, ker vse, česar pogledaš, budi v tebi žalostne spomine, ter vzameš svojo popotno palico in odideš. Tu spremljata dva prijatla tretjega svojega tovarša proti mestnim vratim, in se s solzami od njega poslovljata, ker se morebiti svoje žive dni ne bodo na zemlji več vidili. Tu sta prišla sin in hči iz Galileje, da spremita v grob očeta ali mater, in se s kervavim srcem in bridkimi solzami poslovita od mile matere in ljubega očeta. Zdaj žaluješ nad nesrečo pri živini, zdaj nad poljsko uimo, zdaj nad mrazom in pozebo, zdaj zopet nad ognjem, ki ti pohištvo pokonča, zdaj nad otroci ali družino i. t. d., tako da žalostnih dni ni ne konca ne kraja; vsak stan in vsaka starost jih vživa brez mere. Tukaj tedaj, ljubi moj! sopet velja, da vstalega Zveličarja kličemo: „Gospod, ostani pri nas!“ Zakaj njegovo vstajenje je studenec, ki nas žalostne in terpeče poživlja z veselim upanjem, da bo ta noč minila in nam bo solnce naše sreče, če ne poprej, vsaj po smerti in po vstajenji zopet posijalo, in se to solnce naše sreče nikdar več ne bo skrilo. Vemo namreč, da ako s Kristusom terpimo, bomo tudi ž njim poveljčani.

3. Vstajenje je pa tudi, ki nas še takrat tolaži, ko je od drugod nikjer več nimamo pričakovati, namreč, kader se dan našega življenja nagiba, in se približuje noč naše smerti.

Človeško življenje je dnevu prav podobno. Za mladostjo, ki je kakor jutro v pisano zarjo povita, pridejo terdne in postavne možke leta, ki so poldnu enake, ker so leta truda, peze in vročine. Pa čedalje bolj čez poldne gre solnce proti zatonu in vročina ponehuje. Tako se nagibajo možke leta, kri se umirf, in kmalo pridejo dnevi, od katerih s cerkvenim pridigarjem pravimo, da nam ne dopadajo več. Še nekterikrat nam solnce prijazno posije, pa nas kmali s svojimi zlatimi žarki poslednjič objame v slovo in zatone v Božji gnadi. Tu se zedinjajo vse razpotja našega življenja v Emavsu, in nastane večer, za katerim ni nič več jutra. Sedaj se vležemo,

in nič več ne vstanemo. Luč naših oči je vgasnila, serce je omerznilo in želje so zastale, kri je usterjena; nobenega prijatla vroče serce nam je več ne ogreje. Eden pak stoji pred vratmi, in čaka, kdaj mu porečemo: „Gospod, ostani pri nas.“ In ta je tisti najzvestejši naš prijatelj, ki nas je po vseh potih našega življenja od Jeruzalema, ko smo bili po svetem kerstu v cerkev sprejeti, vedno spremljal; ta je Jezus Kristus. Zadnjikrat nam hoče v sv. popotnici svoj kruh lomiti, da nas okrepča za pot v tamni noči skozi smert in grob proti nebeškemu Jeruzalemu k drugim apostelnom in učencem, k pravičnim, ki so šli pred nami na dom ljubljene Očeta. Za to nočjo pa pride jutro našega vstajenja, za katerim ga ni nobenega večera več. In tu se prepeva tista velikonočna Aleluja, ktera nič več, kakor včerašnja, ne potihne, in od ktere se razlega vse povsod po prostorih nebeških pokrajin, to je: velika, nebeška Aleluja v srečni večnosti.

S k l e p.

Oh usmiljeni Jezus premagal si greh, terpljenje in smert. Ostani tudi pri nas, da tudi mi premagamo greh, terpljenje in smert in vredni postanemo peti večno Alelujo v nebesih! Amen.

Pridiga za 1. ali belo nedeljo po veliki noči.

(Srečen, kdor ne zabi kerstne obljube; gov L. F.)

V v o d.

V starodavnih časih, ko je sveta keršanska vera v prvem nar lepšem in nar prijetnišem cvetu bila, cvetele so tudi nekatere lepe keršanske navade, ktere so skorej le po imenu več do nas prišle. Bila je med drugimi navadami tudi ta, da so se novopodučeni neverniki (ajdje), ki so želeli sveti kerst prijeti, sosebno na velikonočno in binkoštno saboto kerščevali. V spomin in znamenje, da so oprani z rešnjo kervjo našega Odrešenika vseh grehov in madežev, prijeli so in oblekli novo

belo oblačilo, katero so potem skoz celih osem dni do prihodnje nedelje nosili. Čisti ko lilija so hodili, kakor odkupljena in oprana Jezusova čeda. Osmi den potem, na prvo nedeljo po veliki noči, prišli so vsi v belem oblačilu v cerkev, zato se prva nedelja po veliki noči še današnje dni bela nedelja imenuje. Na ta dan so slekli svoje bele oblačila in so jih v cerkvi shranili. Kedar so tako nesrečni bili svojo kerstno obljubo prelomiti, in belo obleko nedolžnosti omadeževati, so se jim bele oblačila v cerkvi shranjene pokazale, da so jih opomnile storjene in prelomljene obljube; in da so zoper nje pričevale.

Še današnje dni je ostala ta navada, da se kerščenemu otroku pri kerstu namesto bele obleke, beli pertiči (križniki) podajo v spomin, da je njegova duša oprana in bela. Kaj ko bi se ti beli perti nam pokazali, ali bi jih mogel vsak z veseljem očesom gledati in se kerstne obljube in čistosti spomniti? Ta bela obleka, ki je pri kerstu bilo znamenje in spomin dušne čistote, bi bila marsikteremu spomin prelomljene kerstne obljube in zgubljene čistosti. Tega nas opominja današnja nedelja. Srečni, kateri so pri kerstu prijeto belo obleko neomadeževano in čisto ohranili. Tim so moje današnje besede namenjene, s katerimi hočem razložiti:

Veliko gnado in srečo, kerstno obljubo neprelomljeno ohraniti. Poslušajte!

Razlaga.

V nekterih krajih je še ta lepa šega, da se otroci prvo nedeljo po veliki noči ali na belo nedeljo k prvemu svetemu obhajilu pripravijo. Pri tej priložnosti oni ponovijo kerstno obljubo, katero so pri kerstu po svojih botrih storili. Tudi jaz vas danes opominjam te obljube, katero smo mi vsi pri kerstu storili. Pri kerstu se upraša kerščenec: Ali se odpoveš hudiču? in vsemu njegovemu djanju? in vsemu njegovemu napuhu? Ko se je na to uprašanje odgovorilo, se kerščenec vpraša: Ali verješ v Boga Očeta, v Jezusa Kristusa in v sv. Duha? Ko se je tudi na to uprašanje odgovorilo, se otrok kersti v imenu trojedinega Boga. Potem se mu podajo beli perti s temi besedami: „Prejmi belo obleko nedolžnosti in neoma-

deževano jo prinesi pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje.“ Goreča sveča se potem kerščenemu otroku v roke poda s temi besedami: „Vzemi gorečo svečo in brez pregrešenja ohrani svoj kerst, derži božje zapovedi, da boš, kedar Gospod k ženitvanju pride, mu mogel naproti iti, njega z vsemi svetniki v nebeško domovanje spremiti, v večno življenje priti in večno živeti. Amen.“ Glejte, ljubi moji! to je kerstna obljuba, to je tista obljuba, ki smo jo mi vsi v nar svetejšem in imenitnejšem trenutku našega življenja po naših botrih storili — in danes je ta den, ki nas na to obljubo opominja. Pokaže se nam bela obleka in mi se uprašamo, ali smo jo še čisto in neomadeževano ohranili? O srečen, neizrekljivo srečen je tisti, kateri jo je še čisto in brez vsega madeža obvaroval; da bi ti nikoli ne pozabil, kakšen imeniten zaklad on ima! Srečni, danes se opominjaš na tvoj imenitni, dragi zaklad, dans te cerkev opominja in prosi, da bi svojo kerstno gnado in lepoto z novo in povečšano skerbjo jo varoval in ohranil. Vse drugo se še nazaj dobi, kedar je enkrat zgubljena kerstna nedolžnost in lepota se ne more več nazaj dobiti, kakor naši prvi stariši, ko so grešili, niso mogli več nazaj v srečno prebivanje v paradizu. O spomni se vselej nar zlahtnejšega blaga, ki ga imaš, belega oblačila nedolžnosti, katero si pri kerstu prejel; glej, da ga čisto in neomadeževano prineseš pred sodni stol. Sv. Janez Ev. je v svojem skrivnem razodenju vidil 144.000 pred božjim tronom klečati, in jih je slišal prepevljati neko čudno pesem, ktere nihče drug ni mogel peti, in ti so bili le tisti, kateri niso se omadeževali, kajti bili so deviškega stanu. Hodili so za božjim jagnjetom; pervenci so izmed vseh ljudi po božjem jagnjetu odkupljeni, v njih ustih ni zvijače, brez madeža so pred tronom božjim. Vidite čest in imenitnost tistih, kateri niso grešili in kerstne čistosti in nedolžnosti niso oskrunili in ogerdili!

Ti so pravi čisti ženini in neveste Jezusa Kristusa, ki za božjim jagnjetom hodijo. O neizrekljiva, nezapopadljiva sreča tistih, ki pri kerstu prejeto belo obleko nedolžnosti ohranijo. O da bi se storjene obljube in imenitnega zaklada večbart spomnili! Lepši, kakor juterna zarja visoke planine in globoke doline, ogrinja deviška sramožljivost mlado nedolžno lice. Hitro

občuti, kar je nespodobnega, gerdega in pregrešnega, naj si bo v besedi, v djanju ali zaderžanju, in priča, da je duša še lepa, čista Jezusova nevesta, da je serce nedolžno Jezusov tron, rudeče lice je njeni porok. Sramožljivo, rahlo serce, vsaka kriva beseda, vsaka nespodobna šala in norčija in še tak skriven nečist pogled ga zaboli. Je pa sramožljivost umerla, je nesramnosti vrata odperla, in človek, ki ga ni sram, je zrel za vsako gerdobo. Sveta sramožljivost je nebeška varhinja deviške čistosti; kakor juterna zarja lice oblije in človeku svet strah dela, kader se mu kaj nevarnega bliža, umerje in sveta nedolžnost umira ž njo. V sramožljivosti otroke rediti, jih sramožljivosti učiti, je sveta dolžnost starišev, rednikov in učencikov posebno v sedajnih popačenih časih, ker je nesramnost po svetu toliko pravico dobila, da se skoraj pokregati ne bo smela več!

Tako je sramožljivost varhinja bele obleke nedolžnosti, ki smo jo pri kerstu oblekli. Pa vsaka sramožljivost prava ni — pri nekterih ljudéh je rudečica po licu gola goljifja, podobno jabelkom Sodomlanskim, ki so od zunaj lepo rudeče, od znotraj pa polne smertne trohnobe. Sramožljivost in čistost si morete biti družice. Brez čistosti sramožljivost nič ne velja, čistost brez sramožljivosti nikjer ni doma. Sramožljivost je čistosti varhinja, čistost pa sramožljivosti vrednost. Vaša sveta dolžnost, ljubi stariši in tudi kerstni botri, ki ste priče pri kerstu storjene obljube, vaša dolžnost je otroke opominjati kerstne obljube in jih učiti sramožljivosti. V tistih časih, ko so kristjane zavolj vere še strašno preganjali in grozno martrali, so neusmiljeneži zgrabili tudi neko mater z njenim še majhnim sinom in so nju hotli prisiliti, da bi sveto vero zatajila. Ko mati vidi, da se otroku gojzdi od groznih marter, ga začne nagovarjati in mu serčnost dajati, tako da je otrok brez strahu rekel, da hoče z materjo v keršanski veri živeti in umreti. Pred maternimi očmi so otroka slekli in s šibami grozovitno stegli. Kakšen pogled za materno serce! Vendar je mu mati še serčnost dajala rekoč: „Spomni se, ljubi sin, da smo kerščeni v imenu presv. Trojice, v edino zveličavni veri. Ne daj si vzeti lepe, bele obleke kerstne nedolžnosti, da je Gospod ne bo pogrešil nad nama kader naju pride klicat.

O ljubček, bodi in ostani stanoviten. Terpi, in preterpi do zadnjega trenutka, in zraven te lepe obleke boš si še pridobil večno svitlo krono marternikov! In mladi otrok je stanovitno preterpel in premagal s svojo materjo vred.— O ljube matere, da bi tudi vé svoje otroke opominjale, da bi belo in čisto ohranili obleko nedolžnosti. Ktere besede zamorejo več v mladih in še nedolžnih srcih, kakor vaše! Na kerstno obljubo vas tudi jaz dans opomnim: Spomnite se, kako velika gnada vam je po tem dodeljena, da ste v keršanski cerkvi rojeni in skoz sveti kerst za večno, za nebeško domačijo pripravljeni. 1000 in 1000 jih nimajo te sreče, kakor jo imamo mi. Ali ni zatorej naša nar svetejša dolžnost, da se te visoke sreče tudi vredne skazujemo. Očitno in slovesno ponovimo kerstno obljubo, odpovejmo se hudiču in vsemu njegovemu djanju in vsemu napuhu.

S k l e p.

Glejte in skerbite, da bote brez osramotenja in prestrašenja gledati mogli belo obleko nedolžnosti. Kteri so pa tako nesrečni bili že zgubiti jo, operite jo hitro in brez odlaganja v solzah prave pokore in resničnega poboljšanja.

Marsikteri bo prinesel umazano in stergano obleko pred sodni stol! Čisto in skoz Jezusovo kri oprano jo je prejel pri sv. kerstu; v kakšnem žalostnem stanu jo pa nazaj prinese! Draga Jezusova kri je na njem pogubljena. Kaj tak mora čakati, kteri brez svatovskega oblačila pride? To, da bo v zunajno temo porinjen. Zato vas prosim še enkrat, spomnite se pri kerstu storjene obljube, imejte jo vselej pred očmi! Skerbite in varujte belo obleko nedolžnosti! Dans ponovimo obljubo in poterdimo se v predvzetju; kajti, kteri čisto in neomadeževano prinese svoje oblačilo pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Krístusa, živel bo večno življenje! Amen.

V god včlovečenja Sina božjega in oznanjenja devici materi Mariji.

(Od kod se izhaja Marijno češčenje? gov. —f—.)

„Češčena (si, Marija!) milosti polna; Gospod je s teboj; žegnana si med ženami.“
Luk. 1, 28.

V v o d.

Zmed vseh stvari je nobene ni, kateri bi se toliko časti skazovalo, kakor Mariji, prečisti devici. Njej na čast obhajamo vsako leto več praznikov in godov; njej na čast se zidajo prelepe cerkve; skor v vsaki cerkvi, ktera ima po več altarjev, gotovo je eden, na katerem se znajde podoba matere božje. Pri vsaki sveti maši mašnik Marijo po večkrat v misel jemlje; pri vsakih Večernicah obmolijo duhovni Mariji na čast Marijno hvalno pesem „Magnificat“; in kolikorkratkoli katoljski kristjan „Očenaš“ moli, naveže nanj tudi „Češčena si Marija“. In kader po sto in sto cerkvah dan na dan zjutraj, opoldne in zvečer zvon k molitvi vabi, molijo milijoni in milijoni kristjanov po vesoljnem svetu „angeljevo češčenje“. Kaj pravite, od kod pride vse to? Ali mar ni to češčenje preobilno češčenje? Da to češčenje ni preobilno češčenje, bomo spoznali, ako le nekoliko pomislimo, od kod da ima Marijno češčenje svoj začetek. Poslušajte!

R a z l a g a.

Od kod da ima Marijno češčenje svoj začetek, že iz današnjega svetega evangelja lahko posnamemo. Današnje sv. evangelje pa nam pripoveduje to le prigodbo: „Ko se je znašla Elizabeta v šestem mescu, bil je angelj Gabriel od Boga poslan v mesto Galileje, ki mu je ime Nazaret, k devici, zaročeni možu, kteremu je bilo ime Jožef, iz hiše Davidove, in devici je bilo ime Marija. In angelj je prišel k njej, in je rekel: Češčena, milosti polna; Gospod je s teboj; žegnana si med ženami! Ko je pa ona to slišala, se je prestrašila nad njegovim govorjenjem, in je mislila, kakošno bi bilo to po-

zdravljenje. In angelj jej je rekel: Ne boj se, Marija, ker milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš v svojem telesu in rodila Sinu, in imenuj njegovo ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišega imenovan. In Gospod Bog mu bo dal sedež Davida, njegovega očeta, in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomej, in njegovega kraljestva ne bo konec. Marija pa je rekla angelju: Kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam? In angelj je odgovoril in jej rekel: Sveti duh bo prišel v te, in moč Najvišega te bo obsenčila; in za tega voljo bo Sveto, katero bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji. In glej! Elizabeta, tvoja teta, je tudi spočela Sinu v svoji starosti, in ta mesec je že šesti tiste, ktera je imenovana nerodovitna. Ker pri Bogu ni nemogoča nobena reč. Marija pa je rekla: Glej! dekla sim Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi. In angelj je šel od nje“.

Ta evangeljska prigodba nam lepo spričuje, od kod da se izhaja Marijno čiščenje:

1. Pred vsem drugim opomnim, da je Bog Oče po povesti te prigodbe Mariji skazal čast, kakoršna še nikdar nikoli ni bila skazovana nobeni stvari. Bog namreč jo pozdravlja po enem naj viših duhov, po angelju Gabrielu, kateri pred božjim tronom stoji. In če je bila Marija pred vsega vednim Bogom takrat vredna tolike časti, vredna je je tudi še zdaj; zakaj ona do svoje smerti nikdar nikoli ni storila tudi naj manjšega greha ne. Kakšen človek pa bi bil tisti človek, kateri bi ne častil tiste, katero je Bog sam častil? Bil bi Bogu nasprotnik, bil bi služabnik tistega, kateremu je glavo sterl eden zmed zaroda žene.

2. V desetih zapovedih božjih imajo prve tri zapovedi v sebi dolžnosti, ktere imamo do Boga; drugih sedem pa zapopada dolžnosti, ktere imamo do bližnjega. Zmed teh sedmih zapoved je prva, ter naj imenitniša ta: „Spoštuj očeta in mater“. Kakor pa je Sin človekov Jezus Kristus vse zapovedi naj popolniši spolnoval, gotovo je tudi svoje človeško serce vzel seboj v nebesa, in v svojem sercu spoštovanje do svoje matere. Menite kaj le, da mu bo vse eno, ali mi zdaj njegovo mater častimo ali pa ne častimo? Kolikor resničniši on svojo mater časti, toliko gotovejše mu dopada, da jo tudi

mi častimo. — Zraven tega Zveličar pravi: „Kdor moje meso je in moja kerv pije, ostane v meni, in jaz v njem.“ Če tedaj, ljubi kristjan! vredno prejmeš sveto rešnje Telo, in se resnično zediniš s Kristusom, moraš tudi v sebi imeti češčenje do matere Jezusove, kakoršno češčenje je on sam do nje imel, in ga bo imel na vse vekomej.

3. In kar zadeva svetega Duha, moramo spominjati se na to, da je bila Marija naj čistejša, naj svetejša in naj bolj milosti polna zmed vseh žen na zemlji; bila je torej tudi v ozir duše naj lepše bitje, katero je bilo le koli kdaj vstvarjeno. Kdo pa je naredil to imenitno dušo tolikanj lepo? Nikdo drugi ne kot sveti Duh. Bo pa le podobarja veselilo, če z dopadanjem ogledujemo njegovo lepo podobo? Bo le zidarja veselilo, če občudujemo zalo cerkev, katero je sozidal? Gotovo ga bo! — Glejte, enako bo dopadlo tudi svetemu Duhu, če s spoštovanjem ogledujemo njegovo duhovno delo, milostipolno, preblaženo devico Marijo. Da pa sv. Duh res zahteva to spoštovanje in češčenje Marijno, imamo žive priče. Vsi ljudje namreč, ki so na visoko stopnjo svetosti dospeli, dospeli so jo le s pomočjo svetega Duha. Sv. Duh je posvečevavec, in stanuje in živi v vsakem svetem človeku. Kar se tedaj v vseh svetih ljudéh enakomernega kaže, izhaja se od svetega Duha, postavim: krotkost, ponižnost, zmernost, ljubezen do bližnjega; kazalo in razodevalo pa se je pri svetnikih vseh časov sosebno veliko spoštovanje do Marije prečiste device. Ravno zato smemo za terdno verjeti, da se tudi češčenje preblažene device Marije izhaja iz delavnosti svetega Duha.

In clo, ko je angelj govoril: „Češčena si, Marija!“ je to prav za prav sv. Duh govoril po angelju; zakaj tem viši ko je angelj, tem čistejši sije in misli in govori iz njega sv. Duh.

4. Zraven tega, da moramo Marijo častiti zavoljo tega, ker jo Bog Oče, Bog Sin in sv. Duh, ja tedaj cela sveta Trojica časti, moramo jo častiti tudi zavoljo tega, ker se Bog sam poteguje za Marijno čast; in kakor dobrim otrokom, tako daje tudi Marijnim zvestim častivcom blagor in srečo, nasprot pa kakor se hudobnim otrokom po sreči ne izide, ravno tako se tudi zaničevavcom Marijnim dobro

ne izteče, kakor nam zgodovina vseh časov spričuje, pa tudi naslednja dogodba iz sedajnih dni jasno skazuje: V Volteri na Toskanskem se je poslednjo adventno nedeljo 22. decembra leta 1861 snidlo pet zanikernežev na igro. Igrali so že zjutrej na vse zgoodej v neki duplini (jami) zunej mesta pod pečino, ktera je iz hriba vun šterlela. Eden zmed njih zgubi nektere lire, in začne zavoljo tega grozovito preklinjati in prav peklenško, naj bolj zoper Marijo presveto devico. Njegove tovarše, dasiravno tudi niso bili dosti prida, vendar le groza obide, in ga začno grajati in vstavljati. Pa vse zastonj: hudobnež se le še hujše togotí in gerše preklinja. Ali glej! ko bi trenil, odterga se pečina, in zdrobi preklinjevacca, nikomur drugemu pa se nič žalega ni zgodilo. Ljudí brez števila hodi zdaj gledat tisti strašni kraj, čudi se in stermí, da nikoli tega, ker vidijo tako očitno maščevanje božje pravice.

5. Marijo moramo častiti tudi iz hvaležnosti, ter zavoljo preobilnih dobrot, ktere nam Bog po njej in na njenjo priprošnjo deli za dušo in telo. „Spomni se o prevsmiljena devica Marija! da nikdar nikoli ni še bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kteri je pod tvojo obrambo pribežal, tebe na pomoč klical, tvoji priprošnji se izročil,“ molil je svoje dni s. Bernard, in je res prav imel; zakaj zgodbe vseh časov nam spričujejo to resnico. Naj molčim od nekdajnih časov, in vam tudi to resnico spričam iz dveh dogodb sedajnih dni. Ni davno, kar je parnik „Hermes“ jadral v Kampos v okrajni Rio v Ameriki; pa ga je nesreča zadela na morju, da se je razsul. Polovica potnikov, kakih 45 ljudi, potonila je z ladijo vred, druga polovica je bila rešena. Med rešenimi se je znašel mlad mož, ki se je prijel zaboja (kište alj škrinje), v kterega je bila zabita postava, statua Marije device. Zaboj je ž njim verh vode plaval, dokler mu niso prišli ljudje na pomoč; kakor hitro pa je bil rešen, potopil se je zaboj. — Drugo dogodbo pa nam dopoveduje naš rojak, častiti gospod Janez Tomše, vojaški duhoven, ki med drugim 12. februarja leta 1855 tako le piše iz Dunaja: „Dovolite mi naznaniti vam še prigodbico, ktera očitno spričuje, da je Marija zares pomoč kristjanov. Skorej vsak večer zahajam v družbo spoštovanih znancov, kamor zakaja tudi neki gospod, kterega je Bog

oblagodaryl z obilnim bogastvom. Čudil sem se možu, da je bil tolikanj terdne vere, akoravno je bil imenitnega stanu in silo bogat! Pa naj vam o tem povem, kar mi je sam takole pripovedoval: „Blizo Dunaja, v Ebersdorfu, sem bil rojen. Starši so me poslali na Dunaj v odrejašnico gospod Klinkovstroemovo, in ondi so mi bile vsajene keršanske čutila, kterih nikoli pozabil ne bom. Posebno sem se prepričal, da zaupanje v mater božjo ni prazno, naj rečejo (posvetni) modrijani kar hočejo. 25. novembra leta 1852 sem se znašel na Ogerskem blizo Velike Kaniže; ni bilo mogoče, pred nočjo dospeti do mesta, in ker je bila noč temna, prisiljen sem bil v pastirski bajti prenočevati s svojim tovaršem. Te noči nikoli ne bom pozabil. Ob devetih se pridervi v bajto osem tolovajev, umazanih in gerdo našemljenih. Z jaderno silo terjajo dnarja; še preden se prav zavem, me zvežejo, veržejo na tla, usta mi zavežejo, obleko slečejo, vse žepe preiščejo, dobijo osemdeset goldinarjev, ker sem k sreči le malo dnarja seboj imel. Pa to jim je bilo premalo; dva mi torej puške nastavita na glavo, eden na persi, tretji k meni na tla poklekne z velikim nožem v roci, nož mi na vrat nastavi, in se po ogersko zadere rekoč: Nemeec! povej, kam si denar skril; vemo, da imaš več pri sebi; povej torej ali se pa na smert pripravi! — Lahko si mislite, gospod! kakšen strah me je pri tem spreletaval! In v takem strahu so me imeli več kot pol ure; in med tem so drugi preiskali vso bajto, ker mi niso hotli verjeti, da nimam več denarja seboj. Moli grevengo — mi pravi rabelj tretjikrat že nastavlja mi nož na vrat — umreti moraš; nič ne pomaga! — Zdaj se spomnim, da imam pri sebi podobico matere božje, katero sem kupil na božjem potu v Lanzensdorfu; in tedaj zdihnem: Preljuba devica Marija, pomagaj mi, če je volja božja, ali pa prosi zame, da bi srečno umerl! — In glej, eden tolovajev naglo vrata odpre in zaupije: Baratom, bežimo! slišim jezdice, ki se bližajo koči. Pri tej priči pobegnejo, in kmalo na to prijahajo žandarji, ki so mene rešili in tovarša. Bil sem ves oropan, samo zlato uro so mi pustili, in na deski je ležala listnica in v listnici ta le podobica matere božje, in zraven podobice je bilo še trideset goldinarjev v bankovcih, kterih tolovaji niso bili zasledili, ker so se znašli

v ravno tistem predalu listnice, v katerem je bila podobica. Sedem teh tolovajev so kmalo na to vjeli, ter obesili v Veliki Kanži, le eden je pete odnesel. Če tudi (posvetni) modrijani v tej prigodbi ne vidijo družega, ko golo naključje, jaz pa le vendar v njej spoznam čudno pomoč prečiste device Marije.“ — Tako mi je sam pripovedoval imenitni in bogati gospod, in nisem si mogel odreči veselja, da bi ne bil dalje razglasil te prigodbe v povišanje božje časti in v slavo device Marije.

S k l e p.

Pač prav je tedaj, da se v sveti katoljski cerkvi mati božja tako lepo in tako visoko časti; zakaj častivši Marijo stori sveta cerkev to, kar Bog sam stori in zahteva; Bog Oče namreč, Sin in sveti Duh Marijo časté, pa tudi hočejo, da jo častimo tudi mi. In Marijo častiti nas žene že naše serce, nas žene hvaležnost do Marije, po kateri nam Bog delá brez števila duhovnih in telesnih dobrot. Torej ravnamo popolnoma prav, če presveto Devico častimo in pozdravljamo dan na dan; le na to glejmo, da bomo to, kar smo morda dosehmalo le bolj z jezikom opravljali in iz navade, zverševali posehmalo bolj v duhu in s sercom, ter z veseljem in radostjo in priserčnim spoštovanjem molili: „Češčena si, Marija! milosti polna, Gospod je s teboj, žegnana si med ženami!“ Amen.

Pridiga za 2. povelikonočno nedeljo.

(Dobre ovčice; gov. M. H.)

„Jaz sem dobri pastir, in poznam svoje, in moje poznajo mene.“ Jan. 10, 14.

V v o d.

Iz lepih nebes, kjer je pohlevno čedo svetih duhov pasel, prišel je Sin božji na revni svet zemljenski, postal je pravi človek, naj bi nesrečnemu rodu človeškemu, ki je v puščavi greha in hudobije se zgubljal, z besedo in zgledom pot kazal v večni dom svoj nebeški, in svoje življenje dal za nas vse. Ali kako je nehvaležni rod človeški sprejel Sinu božjega, Zveličarja svojega? Merzlota, nevera in nevošljivost ga je

srečevala povsod; farizejska zvijača, priliznjiva, goljufiva nevošljivost mu je po časti in življenju stregla. Tem svojim zavitim in priliznjenim nasprotnikom nasproti je govoril ljubeznivi Jezus lepe besede današnjega evangelja: „Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá življenje za svoje ovce. Najemnik pa, in kdor ni pastir, ki niso ovce njegove, vidi volka priti, in popusti ovce, in beži, in volk popade in razpodi ovce. Najemnik beži, ker je najemnik, in mu ni skerbi za ovce. Jaz sem dobri pastir, in poznam svoje in moje poznajo mene —“.

Ja! Jezus Kristus, Sin božji, je dobri pastir nas vseh, ki nas vodi na zdravo sladko pašo svojih nebeških naukov in gnad, ki nas pase in pelje proti sveti čedi izvoljenih svojih, on je dobri pastir nas vseh, ki je življenje dal, da nas reši od gerla peklenskega volka. Ja! Jezus Kristus je dobri pastir nas vseh — smo pa tudi mi dobre, pohlevne ovce njegove? Ali kdaj smo njegove dobre ovce? Kteri so dobre ovce Jezusove, pove on sam, ker pravi: „Moje ovce poslušajo moj glas, jaz poznam jih in hodijo za menoj. In jaz dam njim večno življenje, in ne bojo zgubljene vekomej ne: in nikjer jih ne more vzeti, (iztergati) iz rok mojih“. (Jan. 10, 27. 28.) Poslušajmo, kteri da so po tej besedi Jezusovi njegove dobre ovčice. Pripravite se!

R a z l a g a.

Jezus Kristus je naš dobri pastir, mi smo njegove ovce; ali nikar vsi niso njegove dobre ovce.

1. Dobre ovce Jezusove poslušajo rade, vse verne in ponižne ljubeznivi glas Jezusov. Kako pa govori Jezus k svojim ovčicam? On govori k njim po znotrajnem glasu vesti, on govori k njim po duhovnih pastirjih, po namestnikih in mašnikih svojih. Ločivši se od tega sveta je postavil Jezus apostole in učence in nastopnike njih, škofe in mašnike in jim naročil: „Idite po vsem svetu in učite vse narode“. Pasite čede, nad ktere vas je sv. Duh postavil. „Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje“ — in po teh namestnikih se glasi in odglaša po vsem svetu pastirska beseda Jezusova. Glej! zmed čede keršanske, zmed

prostega ljudstva pokliče nebeški pastir Jezus duhovnega pastirja, pooblasti ga v zakramentu mašnikovega žegnovanja z nadzemljsko oblastjo, postavi ga nad čedo keršansko, nad soseščino ali faro in ga zaveže s strašno dolžnostjo, naj svoje podložne pase in jim zdravi nauk oznanuje, ker bode moral enkrat pred sodnim stolom od svojega pastirovanja, od vsake besedice, ki jo uči, odgovor dajati. O srečni dušni pastir, ki med svojimi podložnimi, med svojimi od Jezusa Kristusa mu zaupanimi dobre, pohlevne ovčice najde, ki najde odkrite serca, resnične serca, pripravne serca, ki najde odperte ušesa za vsako lepo podučenje, za vsako prijazno tolaženje, za vsako potrebno svarjenje! Srečna pa tudi soseščina keršanska, ki kakor dobre ovce rada glas svojega duhovnega pastirja posluša, v njegovih besedah glas Jezusov spoštuje in posluša, v mešnikovem svarjenju in opominovanju spozna Gospoda Jezusa, ki svoje ovce kliče, prosi, opominja, vabi in vodi na pravi pot, na dobro pašo! O kaj more lepšega, imenitnejšega biti, kakor namestnika Jezuevega, pastirja dušnega viditi, kader ob nedeljah in praznikih med svojimi ovčicami, na pridižnici stoji, in njim svete, sladke nauke nebeške, svete čednosti in dolžnosti razklada, in vseh oči, vseh ušesa, vseh misli in serca na njegovih ustih visijo, ker vejo da skoz njegove usta nebeški, dobri pastir Jezus k njim govori!

2. Dobre ovce poslušajo rade glas svojega pastirja, pa one grejo tudi hitro, one hodijo rade za njim.

Glej pastirja med ovcami. Pohlevno se pasejo ali stojé okoli njega. Zdaj pa vzdigne svoj klic, in vse ovčice vzdignejo svoje glavice, zakaj one poznajo njegov glas, da jih vselej k hladni vodi ali na boljšo pašo, ali v varno zavetje pelje. Tako poznajo keršanske ovčice glas svojega pastirja in hodijo za njim in vbogajo njegovemu vodenju. Kam pa vodi duhovni pastir, kam pa vodi dobri pastir Jezus Kristus po svojem namestniku dobre ovčice keršanske? On jih vodi, on jih kliče k zdravi vodi sv. zakramentov, on jih kliče na zdravo, sladko pašo lepih čednost in dobrih del. Glej, ljuba ovčica Jezusova! že tedaj, ko te je ljuba mati povila, že tedaj te je peljal dobri pastir Jezus k zdravi vodi sv. kersta, očistil te je vsega porbanega madeža in te posvetil, da si postala bela in nedolžna

kot angeljc v nebesih. Ko sta pa dečka in deklica odrastila in je začel svet s svojim zapeljevanjem te nadleževati in ti protiti, peljal te je k studencu sv. birme, da v gnadi poterjena zamoreš sveto vero spoznati, za njo terpeti in po njej živeti. In kolikorkrat oslabuješ na zemljiškem potovanju, v križih, v skušnjavah, nevarnostih, kliče te dobri pastir Jezus k studencu vseh gnad, k sveti mizi božji in pokrepča tvojo dušo s presvetim presladkim rešnjim telesom. Kader si pa ljuba ovčica mojal zašla, zablodila v puščavi nevarnega sveta, zablodila v grehe in zapeljivosti, zablodila v nesramnost, nečistost, krivičnost, nemarnost in druge ludobije, da se ne šteješ več med pohlevne ovčice Jezusove: o sliši! o poslušaj mili klic dobrega pastirja Jezusa, on te vabi po duhovnem pastirju tvojem, o verni se od hudega pota, raztergaj germovje in ternje hude navade, ki tvoje noge veže in tvojo dušo smertno rani, pridi nazaj k dobremu pastirju, v zakramentu sv. pokore te bode na svoje rame vzel, rane tvoje omil in zacelil in nesel te v sredi med srečno čedo svojih zvestih ovčic. Dobri pastir Jezus kliče in vabi bolne ovčice k zakramentu sv. olja, ki njim deli zdravje duše in, ako je k zveličanju, tudi bolehnega trupla; on kliče mladenče, ki so bistre glave, prijaznega serca in močne volje, svojo mladost, svoje življenje drugim za daritvo dati, k zakramentu mašnikovega žegnovanja, da bojo sami pastirji in namestniki njegovi nad keršansko čedo povišani. Dobri pastir Jezus vabi mlade ljudi, mladenče in deklice, nedolžno, sramožljivo, čisto in zderžno živeti in hoče pas ljubezni, kateri njih serca objema, v sv. zakonu poterčiti v nerazvezljivo, zveličavno zavezo do smerti. Tako vabi dobri pastir Jezus svoje ovčice k zdravi vodi sv. zakramentov, zlasti pa k studencu vseh studencev božjih, k sveti daritvi svete maše. In dobre ovčice vbogajo svojega dobrega pastirja Jezusa in namestnika njegovega, in prejemljejo rade svete zakramente, zlasti zakramenta sv. pokore in rešnjega Telesa in najemajo iz gnad, ki tečejo od altarja pri sv. maši.

Pa tudi na dobro pašo, na sladko pašo, na sladko pašo lepih čednost in dobrih del se dajo dobre ovčice rade voditi. Ne zastonj, ja, jaz sem prepričan, jaz upam in tega upanja si ne dam vzeti! ne zastonj ne oznanuje duhovnik besede

Jezusove; ne zastonj ne razklada dolžnost keršanskih; ne zastonj, tega upanja si ne pustim vzeti, ne zastonj ne uči mašnik Jezusov svetih lepih čednost: vselej, povsod se najde več ali manj ovčic, ktere bogajo klicu, vabljenju, nauku svojega dušnega pastirja, ker si z resnično voljo z vso močjo prizadevajo, po tem nauku tudi živeti. Vselej in povsod je še dobrih ovčic, ktere svojo poglavitno misel pri Bogu in nja pravici imajo, posvetne dobrote in reči za nič ne cenijo, ktere so svojega ubožtva zadovoljne in vesele in bi rade tudi slednji belič dale za božjo čest in iz ljubezni do bližnjega. Vselej in povsod je dobrih in pobožnih duš, ktere same sebe resnično zatajajo, tudi hudih nečistih misli in želj se skerbno varujejo, v pogledu, v marenju in v djanju čisto, sramožljivo živijo; ktere svojo jezo premagujejo in so krotke in pohlevne in ponižne v sercu in v obnašanju. Ja, vselej in povsod je še dobrih ovčic, pravičnih kristjanov, kteri so popolnoma v božjo voljo udani, svoje bolečine, težave, nadloge, obrekovanje in obiranje svojega dobrega imena, preganjanje in krivico, ki se jim godi, poterpežljivo in voljno nosijo, kteri težki križ svojega stanu ali okolščin svojih mirno na svojo ramo denejo in tiho zdihujejo: kakor moj Bog, kakor moj Jezus hoče — izidi se volja tvoja! Ja! vselej in povsod je dobrih ovčic, pobožnih kristjanov, kteri imajo pravo ljubezen, ki ljubijo svojega Boga, njemu služijo v domači in očitni molitvi, ki ljubijo svojega bližnjega, ne žalijo ga z besedo in z djanjem, tudi ne po hudi sumljivi misli, ki delijo, pomagajo, kader in kolikor le zmorejo; ki ljubijo tudi svoje razžalnike, vselej iz serca jim odpustijo, zanje molijo in jim dobro storijo, kjer le morejo. Oj taki ponižni, skerblijivi, krotki, poterpežljivi, ljubeznjivi kristjani so dobre ovčice Jezusove, ki za njim hodijo na sladko pašo lepih čednost, ki za svojim pastirjem hodijo v tem revnem življenju. In enkrat — potlej — po tem življenju kam bojo prišle te ovčice?

3. Peljal jih bo dobri pastir Jezus v srečno sveto čedo svojih izvoljenih, došli bojo za njim v nebeško kraljestvo. Saj pravi on sam: „Svojim dobrim ovčicam dam večno življenje in nihče jih ne bo mogel vzeti iz mojih rok.“ Tam jim dam življenje in obilnost, tam bojo pri meni v nebesih. Tam

ne bo več solz, ne zdihovanja, ne lakote, ne žeje, ne žalosti, tam bo večno življenje!

S k l e p.

Preljubi kristjani moji! tudi vi ste ovčice, ktere je dobi pastir Jezus meni nevrednemu namestniku svojemu izročil. Ste pa tudi vsi dobre ovčice? Viši pastir Jezus bo sodil nad meno in nad vami, med menoj in med vami. O da bi bili najdeni vi dobre ovčice, jaz pa dober pastir! Amen.

Pridiga za 3. povelikonočno nedeljo.

(Tolažbe kristjana v terpljenju; gov. J. Š.)

„Kaj je to, kar pravi: Še malo?“ Jan. 16, 18.

V v o d.

Teško je skerbnemu očetu pri sercu, kader mora njegov pridni sin po svetu. Vedno ga je lepo učil, obvaroval ga je pred hudobnim svetom; pa zdaj, zdaj ga mora zapustiti, o kako žalostno je to! S težkim srcem spremlja skerbna mati še svojo ubogljivo hčerko, ktera mora v ptuje kraje, kruha si služiti. S solznimi očmi zdaj slovo od nje vzame, izroči jo Bogu, njenemu angelju varhu in jo prosi, naj nikoli ne pozabi maternih nauk! In kako bi tudi oče in mati žalostna ne bila, kader vidita svoje otročiče iti med ptuji svet, kjer jih tavžent in tavžent nevarnost čaka? Kako lepo sta jih učila, kako skerbno sta za njimi pogledovala; zdaj jih pa morata ptujim rokam izročiti, in kdo vé, ali bodo še tako nedolžni ostali, kakor v domači hiši? Morebiti jim hudobni svet kmalo v zlati posodi smertnega strupa poda in otroci postanejo časno in večno nesrečni? Kdo bo torej skerbnim starišem zameril njih serčno žalost? — In kader oče ali mati na smertni postelji leže, in kader ni več časne pomoči za nje, ni več zdravja upati; tedaj je pridnim otrokom tako težko, težko pri sercu, da si objokane oči z roko manejo in milo zdihujejo. Kdo bo zdaj za nje skrbel, kdo jih bo varoval? Kdo jim bo stal na strani v terpljenju? Kdo jih bo tolažil?

Glejte, preljubeznivi poslušavci! tako težko je moralo tudi usmiljenemu Jezusu pri sercu biti, ko je od svojih učencev slovo jemal; ker kmalo kmalo jih bo zapustil in se nazaj k Očetu vernul. In tako težko je moralo tudi učencem pri sercu bŕti, ko je od njih slovo jemal; zatorej so se žalostni med seboj vpraševali, rekoč: „Kaj je, kar nam pravi: Še malo, in me ne bote vidili; in spet malo, in me bote vidili; in: ker grem k Očetu. Kaj je to, kar pravi: malo? Ne vemo, kaj govori.“ Silno žalostne so bile torej njih serca in so bile tolažbe, kaker suha zemlja dežja, potrebne. Jih je pa Jezus tudi kaj potolažil? Ja, in scer le s temi kratkimi besedami: „Še malo, in me bote spet vidili . . . Vaša žalost se bo v veselje spreobrnila . . . in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.“

O lepe besede naj slajše tolažbe! O besede polne nebeškega upanja! O naj slajše besede tudi za naše bolne in ranjene serca. Ja kristjani! Še malo, le še en časek in:

1. Konec je vašega terpljenja, in
2. začetek neizmernega veselja.

To torej naj vam bo tolažljiva zvezda v terpljenju, da na težavnem potu ne obnemagate! O temu vam bom tudi z božjo pomočjo danes govoril!

Razlaga.

1. O preljubi bratje in sestre moje! Ne tožite preveč, kader vam sreča le s ternjem posipa pot vašega življenja. Še malo, le še en časek, in vaše terpljenje je končano za večno.

a) Vi revni bolniki, zakaj se toliko pritožite čez svoje bolečine, katerih ste morebiti sami krivi? Oh, ali ste res zapuščeni, ali res nimate žive duše po širokem svetu, kateri bi svoje reve potožili? Ali res nobenega ne najdete, ki bi vas potolažil in vam skeleče bolečine polajšal? Res dolge, neizmerno dolge se vam zdé ponočne ure in jutrajne zore, o kako težko jo pričakujete. Že štejete ure in minute, pa prijaznega sonca le še ni. In tudi po dne v velikih bolečinah večkrat zdihujete: O kako dolgo bo še terpel to terpljenje? kako

dolgo še? In glejte, Jezus sam tudi vam kakor žalostnim učencem odgovori: „Le še malo in vaša žalost se bo v veselje spremenila“. Le še malo poterpite, saj veste, da so le ene nebesa. Tukej na svetu vam ne more zmirej ljubo solnce sijati, saj sami veste, da tudi svetniki in svetnice božje so le po potu terpljenja v nebesa šli? Teh pa, ki se hočejo le s hudobnim svetom veseliti, teh veselje pa se bo kmalo v bitko žalost spremenilo.

b) Vi revni, preganjani in zapuščeni! Le poslušajte: „Še malo in po tem ne več!“ Morebiti ste sami krivi svoje revščine? Le nekoliko nazaj v svoje pretečene leta pogledajte! V dobrih dneh ste premalo mislili na svoje stare dni. Morebiti ste tudi vi kerčmo bolj ljubili, kakor cerkev? Pervi polič vina se vam je drag zdel, drugi in tretji pa že ne. In kaj bi rekel od tistih nepotrebnih dnarjev, ktere ste Judom in kramarjem za slabo robo in za grešno prevzetnost zdajali? Le pomislite nekoliko nazaj! Pa vendar nekaj moram vam starim na čest reči in to je: da v vaših časih gotovo ni bilo tolike široke gizdosti kakor zdaj, sicer bi bili vaši očetje bolj široke stranske vrata naredili. — O le pomislite! Morebiti ste v svoji mladosti razuzdano živeli, in si revščino, in sramoto, in bolezen in hudo vest sami na glavo nakopali? Ja Bog nad nami kraljuje, in ta je neskončno pravičen! Zdaj vas revščina in bolezen, križi in nadloge tarejo; bote torej nad božjo previdnostjo godernjali? O nikakor ne! Le pomislite, da vas Bog še rad ima, če vas na tem svetu tepe! Blagor vam, če se bote pa tudi vi v vsem v božjo voljo vdali in voljno terpeli; ker terpljenje to bo le kratko in se bo enkrat v veselje spremenilo!

c) Vi bogati in premožni, le pomislite: „Še malo in po tem ne več“. Veselje to, ktero vam zdaj le dnar in bogastvo dela, spremenilo se bo v večno žalost; torej le premislite zdaj, da čez malo časa ne bote ničesar od svojega premoženja seboj vzeli! O ne navezujte svojega serca na posvetne, minljive reči; pomagajte revnim in naložite si s svojim premoženjem zaklad v nebesih, ki bo v večno terpel.

d) Vi starši, vi očetje in matere! Ali ste si že k sercu vzeli besede: „Še malo časa?“ Veliko ste že za svoje otroke

sterpeli, veliko za nje storili, in glejte, v svojih starih dneh legerdo nehvaležnost od njih prejmljete gerdo nehvaležnost in nepokorščino za vso svojo veliko ljubezen, in britko se vam stori pri sercu! O le še malo časa poterpite, in nebeški Oče bo vašo pravično žalost v veselje spremenil, če zmirej lepo za neamerjoča duše svojih otrok skerbite! „Še malo časa!“ poslušajte pa tudi vi, hudobni starši! nepošteni očetje in nezakonske matere! še malo časa in zapustili bote svoje otroke, katerim ničesar dobrega dali niste, še celo dobrega izgleda ne. Oh ni žalostnejšega za otroke, kakor če njih starši za njih keršansko izrejo dobro ne skerbijo. Po svetu se morajo klatiti in se večkrat z žalostnim srcem in z solznimi očmi proti tistemu kraju ozirajo, kjer so beli den zagledali. Tamkaj njih znanci veselo živijo, ki so imeli dobre, skerbne starše; oni si pa po svetu morajo kruha iskati, ker pijani oče, zapravljiva mati jim razun slabega izgleda ničesar zapustili niso. S težkim srcem mislijo na svojo mater, očeta pa še morebiti nikdar poznali niso! O keršanski starši! bodite torej očetje in matere, ne pa vbijavci in zapeljivci svojih lastnih otrok; ker še malo, in treba bo od njih pravičnemu sodniku odgovor dajati; in gorje vam, če vaši hudobni otroci ne molitve, ampak le kletev za vami v grob pošiljajo!

e) Pa tudi vam, keršanski mladenči in dekteta, kličem danes, rekoč: „Še malo časa in potem?“ Potem bo konec vaše mladosti; ker vaša mladost je le cvetlica, ktera se razcveti, cveti in odcveti, preden se zaveste. Kar si zdaj v mladosti dobrega naberete, v starih dneh bo vaša tolažba; kar pa zdaj zamudite, ostane za večno zamujeno. Oj naj vas zmodrijo žalostni izgledi toliko nesrečnih mladenčev in deklet, ki so padli v sramoto in revščino, v velike skerbi in bolezn! Verjemite mi, da na njih sercih ležijo težki težki kamni, in ti bodo še teži postali, ko bodo morali na dolgi pot v večnost pred pravičnega sodnika.

Torej mi vsi k sercu si vzemimo imenitno besedo: „Še malo!“ Še malo časa terpi žalost pravičnih; pa žalosti bo kmalo konec in

2. začelo se bo neizmerno veselje.

V resnici, preljubi moji! bi bilo sedajno življenje z velikimi krizi silno silno žalostno, če bi upanja ne imeli, da se bo enkrat boljše življenje začelo. Zato je pa tudi že Jezus svoje učence in z njimi tudi nas tolažil rekoč: „Vaše serce se bo veselilo in vašega veselja vam ne bo nihče vzel“. Te tolažbe so bili pa apostelni tudi potrebni; ker imeli so povelje po celem širokem svetu Jezusovo sv. evangelje oznanovati. In koliko terpljenja, koliko preganjanja, koliko križev jih je čakalo; pa v vseh teh britkih urah so jim živo pred očmi stale Jezusove besede: „Še malo in vaša žalost se bo v veselje spremenila.“ In iz ljubezni do križanega Jezusa so vse radi prestajali.

Pa tudi vi, preljubi kristjani! ne obupajte, kader vas križ za križem obiše in eno terpljenje drugemu roko podaja! Ne obupajte, kader vam bratje in sestre, otroci in posli le žalosti delajo! Ne obupaj, keršanski mož, kader ti hud jezik tvoje žene mira ne da! Ne obupaj, skerbna žena, kader te po krivem dolži tvoj mož in se rajši v kerčmi hladi, kakor pa, da bi se pri delu potil! Ne obupajte, kader vas sosedje čertijo in vam vse napčno obračajo! In naj je tudi žalostno vaše serce; kristjani, ne obupajte! Ozrite se proti nebesom! Gor je konec vašega romanja, gor je kristjana pravi dom; gor se bo vaše serce veselilo in tega veselja vam nihče vzel ne bo. Po terpljenju nas le k sebi usmiljeni Oče kliče. Kaj se vam zdi? Ali ljubi še oče svojega otroka, če ga hitro iz sladkega spanja zbudi in ga hitro iz hiše nese, kader začne hiša goreti? Ali mar poreče otrok svojemu očetu: Zakaj ste me vendar iz spanja zbudili? Oh kristjani! tako sladko tudi mi večkrat spimo in ne vidimo nevarnosti, silne nevarnosti za našo neumerjočo dušo; pa tu nas nebeški Oče iz nevarnega spanja zbudi. Pošlje nam zdaj mal, zdaj velik križ, da bi nas zdramil in nas otel večnega ognja; blagor nam, če bomo pa tudi perst božji spoznali; blagor nam, če smo stanovitni do konca, nas pa tudi v nebesih čaka lepa krona večnega življenja.

S k l e p.

Ja še malo časa, nespokorjeni grešniki in grešnice! Še malo časa in ne bo vas več! Še malo časa in stopili bote pred ostrega sodnika, ki tamkaj le pravico pozna. Že ste morebiti v grehih preživeli dvajset, trideset ali še več let; pa niste se še k Bogu obrnili! Pa izštete že so vaše leta; kmalo bodo pretekle, in gorjo vam, ako vas Gospod, kader pride, v grehu najde! Mar se vam nič ne smili neumerjoča duša? O še je čas, da se k Bogu obrnete, pa ta čas je že kratek! Leta grejo, mesci zginejo, tedni zbeže, ure minejo in vi še niste oskerbeli svoje hiše! Torej naj velja, kar hoče; še danes se obrnite k svojemu razžaljenemu Očetu! In če vam tudi težko dé, zapustiti greh, v kterega ste že tako globoko zakopani; o tedaj naj vas k pokori spodbodejo Jezusove besede: „Vi imate scer zdaj žalost: pa vaša žalost se bo v veselje spreobrnila, in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.“ Amen.

Osnovane homiletične pridige.

Velikonočna nedelja.

(Velikočno veselje)

V v o d. Ta je dan, ki ga je ... Ni stvarce na zemlji, ki bi se danes ne veselila (glejte tičice, kako spet ... travico in rožice, kako že ..., — živinco, ki že iz hleva sili), vse se veseli; tudi ni žive duše med ljudmi, ki bi se danes ne... Popisal bom torej velikonočno veselje.

R a z l a g a. Veselijo naj se danes vsi:

a) ki so padli v greh, pa spet vstali. „Velik kamen je bil na grobu“; velik, težek kamen tlačil tudi človeški rod, tudi nas vsacega. Pa Jezus je prišel ... on je jagnje, ki odjemlje ... njegova kri nas je omila ... in vstal je v pričo, da je vse res, kar je govoril: „Ako Kristus ni vstal, ste še v svojih grehih. Vstal je in rekel: „kterim grehe od-

pustite . . . Veseli se po pravici, ki si se spovedal . . .“ težek kamen si si odvalil!

b) Ki pod težko butaro zdihujejo, pa na Jezusa mislijo. Kdo je toliko — tako po nedolžnem terpel kot Jezus: celo umorili so ga! Pa glejte! angelj pravi gospam: „Jezusa iščite — ni ga več . . . vstal je“. Tako je Jezusa minulo vse terpljenje, in zavolj tega bil je tako povišan in šel je tudi kot človek v večno svojo čest in slavo. Obrišite si torej solze, ki zdihujete pod težko butaro, oddehnite se, mislite na Jezusa — nosite za njim svoj križ in tudi vaša žalost se spremenila ho v večno veselje!

c) Ki na grobih svojih rajnih jočejo, pa na Jezusa gledajo. Žalostne so bile gospé, žalostni aposteljni, zgubili so ja svojega gospoda. Pa angelj je rekel: „Pojdite in povejte Petru . . . tam ga bote vidili, kakor vam je povedal.“ Koliko veselje je bilo, ko so res spet vidili Jezusa, ves premenjen in častljiv je bil, šel je pred njimi v nebesa, pa zagotovil jih je, da gre jim le mesto pripravljat, da pridejo za njim tudi oni v hišo Očetovo, kjer ne bo več ločitve. Tako pobere smert tudi nas, pobira nam naše ljube, in žalostni stojimo na njih grobu; — pa aleluja! spet se vidimo — tam — v boljši deželi — pri Očetu — v večnem veselju!

S k l e p. Vesel den je danes, vse naj se veseli! Veselite se vi spokorjeni grešniki — vi s križi obloženi — vi, ki ste sami smerti podverženi in po ljubih rajnih zdihujete! Na Jezusa poglejmo: bandero v roci derži, premagal je greh, terpljenje in smert, s perstom kaže proti nebesom, tam zgorej je zdej, tam zgorej bomo tudi mi! Amen.

1. povelikonočna nedelja.

(Kdo je Jezus?)

V v o d. Prikazal se je Jezus po svojem vstajenji večkrat ženam, učencema, danes se prikaže vsem učencem pri zapertih durih, stopi v sredo med nje. Kdo je ta Jezus, ki je danes tako čudno vsred učencev stopil? Sv. evangelje nam pripoveduje, kdo da je Jezus.

R a z l a g a. Jezus je: a) tisti, ki nam je prinesel pravi mir. Učenci Jezusovi pričakovali so posvetnega kralja Mesija, vse njih misli so bile še posvetne. Upanje svoje stavili so na Jezusa in glej! na križ so ga pribili! Nemirno je bilo njih serce. Zdaj stopi Jezus vsred njih in jim reče: „Mir vam bodi!“ Zdaj bolj razumejo Jezusov nauk, zdaj spoznajo, kaj je Jezusovo kraljestvo, zdaj so njih misli nebeške, zdaj imajo Jezusa in mir je v njih sercih. Tudi nam je Jezus prinesel sladki mir. Alj je nemirno tvoje serce zavoljo terpljenja, pojdi k Jezusu, poslušaj njegov nauk od terpljenja, glej na njegov izgled in spominjaj se večnega plačila. Alj je serce tvoje nemirno zavolj grehov; pri Jezusu najdeš mir, v zakramentu sv. pokore in rešnj. Telesa. Alj je nemirno zavoljo smerti in groba; pri Jezusu je večno življenje in veselo vstajenje.

b) Ki je svet odrešil celi svet. Pokazil je Adamov greh ves človeški rod (kako?), Jezus je vse to popravil: podučil nas je, poterdil v dobrem, podal svojo gnado in pomoč, odvzel nam grehe, pridobil dopadanje božje. Danes nam pove Jezus, da je pridobil to odrešenje in zveličanje celemu svetu: „Kakor je Oče poslal mene . . . kterim bote . . . Tako je Jezus postavil sv. aposteljne in naslednike njihove (škofe) v ta namen, da delijo vernim vse te milosti in dobrote, ki jih je nam Jezus odrešenik naš prinesel. Oh veseli in hvaležni bodimo, da imamo sv. cerkev, ona je studenec, po kterem nam dotaka Jezusovo odrešenje.

c) Ki nas sodil bo zavoljo vere. Pred vstajanjem učenci še niso bili terdne in prave vere v Jezusa; to posebno vidimo na Tomažu,—ni verjel, še rekel je: Ako ne vidim . . . Pa kaj se godi? Jezus osramoti in obsodi njegovo nejevero. „Tomaž! vloži svoj perst, in ne bodi neveren . . .“ Tomaž je tako prevzet, da samo izdihne: „Moj Gospod . . .“ Zdaj mu Jezus reče svarljivo: „Ker si me vidil . . . blagor jim, kteri . . .“ Tako je posvaril in pokaral Tomaža zavoljo nevere. Kaj bode nekdanj, če bo Jezus sodil ljudi naših dni; med kterimi jih je toliko, ki so neverni, ki hočejo vse le viditi. Oh sirote, koliko jih je reči, ki jih ne zapopadete in ne vidite, in vendar so. Povej mi, kako je to, da se jed in pijača spremenja nam v kri in meso? Kako to, da se iz jajčika izvalijo žive,

gibčne piščeta? Kako je to, da letijo naše besede tako hitro po železnih strunah i. t. d. Vsega tega ne razumeš, in vendar je vse to. Ravno tako je tudi vse, kar nam je Bog razodel, akoravno ne . . . Kaj poreče nevernikom Jezus. Zatorej srečen, kdor ne . . . in veruje.

S k l e p. Pogostoma izrekujete presladko ime Jezus. Slišali ste danes: kdo je ta Jezus. On je tisti, ki (ponovi vse tri nauke)... Vse to nam je Jezus... zatorej verujemo, „da Jezus je Kristus, Sin božji, in da verujoči imamo večno življenje v njegovem imenu“. Amen.

2. povelikonočna nedelja.

(Jezus dobri pastir.)

V v o d. Danes osem dni sem vam kazal, kdo je Jezus? On je: (ponovi). Pa ni samo to, on je tudi dobri pastir, kakor se danes sam sebe imenuje. Tudi jaz hočem danes pokazati, da je Jezus dobri pastir.

R a z l a g a. Jezus je dobri pastir; kajti

a) dal je življenje za svoje ovce. Zvesti pastir ima dosti sitnost s svojo čredo; pa kaj je vse to, če pomislimo, kar je storil Jezus za nas, svoje ovce: Veče ljubezni od te ni, če kdo svoje življenje da za svoje prijatle, Jezus pa ga je dal za nas grešnike, svoje neprijatle! Tolika ljubezen vredna je ljubezni!

b) Pozna vse svoje. Pastir nareja na svojo živino posebne znamenja, da pozna svoje. Jezus, pastir naš, je vsevedoč in pozna nas vse prav na tanjko. On gleda nas povsod in vselej, in ve, kaj mislimo, govorimo, delamo; — on pozna naše radosti in žalosti, križe in težave; — on vodi tudi vsakega po tistem poti, ki ga najbolj gotovo pelje do večnega veselja. Zatorej pobožni kristjan! ki tiho na skrivnem delaš dobre dela, veseli se, Jezus vse vidi in pozna, — pa tudi ti grešnik, ki praviš alj misliš, kdo me vidi, boj se, tvoj pastir Jezus vidi in pozna te. — Ti vbogi bolnik, revež, ki . . . bodi miren in potolažen, tvoj pastir Jezus te pozna, mogočen in dober je, pomagal bo, pravičen je, poplačal bo; — podaj

se torej v njegovo sv. voljo, on bolj sprevidi, kaj je v tvoje zvelicanje!

c) Pripravil je za vse ovce varen hlev. „Imam še druge ovce . . . in bo en hlev in en pastir.“ In kje je ta hlev? Sv. kat. cerkev. V tem hlevu nam poklada naj žlahtnejšo hrano: svoj prelepi nebeški nauk — svoje presv. telo; — tu slabotne poterjuje pri sv. birmi; — bolne ozdravlja v ssv. zakramentu pokore in poslednjega olja; — tu se daruje vsak den za žive in mertve. O hvalimo Boga, da smo v tem hlevu in tako lepo preskerbljeni!

S k l e p. Nesrečna ovca, ktera zapusti čredo svojo, pride v nevarnosti, vzeme konec. Pri sv. čredi Jezusovi smo, oh srečni smo, da imamo tako dobrega pastirja. Deržimo se ga in njegovega hleva, sv. cerkve! Amen.

3. povelikonočna nedelja.

(Časno in večno življenje.)

V v o d. Približeval se je čas, ko bo Jezus zapustil zemljo in svoje učence in vernil se . . . K temu je hotel pripraviti njih serca. Zatorej pravi: „Še malo . . .“ Ločil se je Jezus od zemlje in učencev in šel na uni svet; — komu izmed nas ne pride na misel, da se tudi mi ločili bomo od . . . in pojdemo v večnost? Zatorej govorim od tega in rečem:

1. Živimo, pa merjemo in 2. merjemo pa živimo.

R a z l a g a. Pri poslednji večerji je govoril Jezus besede denešn. evangel. „Še malo . . . Vedel je, kaj se bode nocojšno noč godilo, kako bo že jutre na križu . . . Na to pripravlja Jezus učence svoje.

1. Tudi mi živimo, pa merjemo; — kdo pa ne ve, da tudi njemu velja beseda: „Še malo . . . Morebiti še kake leta, dni, ure . . . Potegne kak veterc, in dob leži: Merjemo vsi kralji in — mladi in . . . Tega ne zabi kristjan moj! Zakaj se povzdiguješ, ki ne moreš svojemu življenju le urice pristaviti? Ki boš skorej prah in pepel? Zakaj nabiraš in spravlaš le za to kratko, posvetno življenje? Vsa tvoja čest in slava, vse tvoje blago in premoženje zibne kot pena. Ja! živimo, hvala Bogu, pa kako dolgo še: Merjemo!

2. Če pa ravno merjemo, vendar le živimo. „Spet malo . . . grem k Očetu“. Ne bom ostal v grobu, vidili me bote in ne samo tukej na zemlji, ampak tudi tam pri Očetu. — Kar se od nas v grob položi, ni pravi, celi človek, — duša se loči in gre v večnost pred Očeta: „Duh se verne k Bogu, od kterega je prišel“; — merje truplo, duša pa živi. Le kratko torej in greš k Očetu in dajal boš odgovor od . . . Spolnuj svoje dolžnosti zvesto; skorej je vojska pri kraji, vojskuj se serčno; — skorej boš odložil težko svojo butaro, nosi jo poterpežljivo! Živeli bomo pri Očetu v večnem veselju? „Spet vas bom vidil . . . nihče ne bo vzel.“ (Tukej se popiše kratko pa jaderno nebeško veselje.) Trudimo se zanj! —

S k l e p. Skorej pojde solnce našega življenja za goro; umerli bomo pa vendar živeli večno tam pri Očetu. Vojskujmo se v tem kratkem življenji tako, da si privojskujemo večno srečno življenje, da na smertni postelji reči zamoremo: Grem k Očetu. Amen.

Novičar.

* Iz Celovca. Kar je „Slov. Prijatelj“ une dni povedal od novega političnega časopisa v slovenskem jeziku, res ni bila bôsa. Prišel je te dni Janko Božič, duhovnik Ljubljanske škofije z Dunaja v Celovec, naj bi se ta reč uravnala in ustanovila. Pa žalibog! ni se mogla s tiskarjem pogodba napraviti; tiskarji so zavoljo toliko tiskarnih pravn vsi preplašeni, in vežejo uredniku roke tako strašno, da neodvisen in opozicijski časopis komaj dihati more. Zatorej naznanjamo žalostno novico, da „Besednik“ (tako bi bilo ime novemu časopisu) *z a z d a j* izhajal ne bode.

* Iz Celovca. (God ssv. Cirila in Metoda.) F. R. — Naznani, dragi „Prijatelj“, novico, ki z radostjo napaja vsako domoljubno serce. Slovenci v celovski duhovščini se skazujejo verle sinove matere Slave. Jasno priča nam to praznovanje obletnice blagovestnikov slavjanskih sv. Cirila in Metoda. Gospod duhovni oče so brali pëto mešo, pri kteri se je popevalo v milem našem jeziku. Peli so k blagoslovu: „Vsi ponižno počastimo“; med mešo pa: „Slava Cirilu

in Metodu“ z dvema vlogama: „Upaj serce v žalosti in molitev Jenkotova: „Ti ki si nas ustvaril“. Bilo je tudi sv. Obhajilo za družnike bratovščine sv. Cirila in Metoda.

Poglejmo malo v duhovnišnico. Vseh bogoslovcev skupaj je 43, med njimi 18 Slovencev; tudi nekoliko Nemcev se uči slovenščine. Dvakrat na teden se vadijo Slovenci v dragem domačem jeziku. Enkrat učijo jih gospod duhovni oče in jim razlagajo prav prijetno in po domače, kako se mora razkladati mladim otrokom keršanski nauk. Drugikrat pa se zbirajo v društvu „Lipa“ imenovanem. Marsiktera lepa deklamacija, marsikteri smešen, vesel pa tudi resen govor ali spis se sliši. Le pridno in marljivo se vadite, saj steče se le vam v prid! Tudi mile strune slovenske ne spijo, lepo vbrano petje se sliši ob vsaki priložnosti, ki daja se jim. Da zamorejo tudi naročevati nekatere časopise: Novice, Danico, Drobince, Prijatla, Glasnika, Cvetje, gre hvala častivrednemu vodništvu in še nekterim gospodom, ki podpirajo tudi materijalno Slovence. Hvala podpornikom in slava vsem verlim sinovom, ki niso pozabili, da jih je rodila mati slavjanska!

* Iz Pliberske okolice. — Britka žalost je prešinila serce naše, ko smo zvedeli neugodno novico, da preljubljenega slovenskega pisatelja, g. Simandelnar Resanskega ni več. Štel je rajni v Pliberskem okraju dosti zvestih prijatlov, ne samo med domačini, timveč tudi med ptujci. Čuje se iz marsikterih ust: „Škoda za verlega gospoda!“

Ni še zdavnej tega, kar je prišel v naše hribe, da v gorskem zraku okrepča oslabele čutnice in potoži odkritoserčnim prijatlom britko žalost, ktera mu je zdravje podkopovala. Nekega jesenskega večera lanskega leta priromava k verlemu domoljubu šentjakopskemu g. Janezu, usmiljenemu Samarijanu na potu med Sošpahom in Černo. V čarobni lepoti so se svetile slov. sestre tri: visoka Jelšova, zobata Ratiha in rudonosna Peca. Pri prijazni cerkvi sv. Jakopa obstojiva, da se oddahneva. S solznimi očmi me zdaj prijatelj moj pogleda in žalosten reče: „In zdi se mi, kakor bi zadnjikrat tu gor korakal — mojega romanja na svetu bo skoraj konec. — Čutnice so mi popolnoma oslabele, verh tega pa še gloda britka tuga na mojem zdravju kakor červ v gnjili steni. Vedi, da me je rojenega Štajarca Mariborsko škofijstvo zaverгло, pri Koroškem sem pa počernjen kakor kopa, ktero tu doli v jarku vidiš. — Bog daj dobro vsem, ki so me černili! — Če me usmiljeni Bog k sebi vzeme, molil bom za nje. — In tu gor — tu gor nas ne bodo več černili! — Tu gor se narodi ne bodo ujedali! — Mirno bo bival Slovenec zraven Nemca! Tu gor!“ Preobilna žalost mu jezik zaveže. — Molči. — Iznova se zdrami, pa prav milo in stožno zapoje:

„Če grobovi se odprejo
Deleč unkraj nam za mejo,
K njim prijatli! romajte;
Pojokajte na gomile
Solze britke, serčnomile
Na kočiče bratovske!“

O Dragotin! kdo bi si bil mislil tedaj, da se bova slednjikrat tukaj vidila? Počivaj v miru zraven pervaka pevcev Fr. Prešerna! Čujte, mili bratje Slovenci! Mislim, da vam iz serca govorim, če sprožim prošnjo, da bi za spominek verlega rodoljuba kaj darovali, ker rajni premoženja in gleslal.

Vredništvo rado nabira darove in jih razglasuje. Na spominek K. Simandlu
Vredništvo 5 glđ.
Neimenovan 3 glđ.

* Iz Gorice. Dolgo že nisem nič Prijatlu pisal, ker nisem nič takega imel, kar bi mu za njegove brave povedati mogel. Čas je tedaj, da se zopet oglasim, in vsaj to malo povem, kar se je poslednje dni pri nas godilo. Znano je, da je mnogozaslužni misjonar g. Pirc iz severne Amerike vernil se v svojo domovino, ne da bi doma ostal, ampak da bi kaj novincev nabral za severo-amerikanske katoliške misije, kjer je še mnogo neobdelanega polja za goreče oznavnovavce božje besede in razširjevalce božjega kraljestva. V ta namen je v Ljubljanski škofiji, kakor tudi po sosednjih škofijah, tedaj tudi na Goriškem razglasil svoje želje, in kakor vidimo, ne zastoj. Iz Goriške duhovščine so koj štirje bogoslovci napravili se, in do 27. februarja tudi po železnici vsi do Ljubljane odrinili. Vsi so Kranjci, ki so bili že drugo leto v duhovščini, in sicer dva, gg. Alojzi Plut in Janez Velikanje za Teržaško, gg. Erlah Jakob in Tomažević Janez za Poreško škofijo. Ko je 14. dan februarja g. Alojzi Plut imel ravno duhovščino zapustiti, stopi izza mize, bilo je to namreč v obednici, eden njegovih prijatlov, in ga s kratkim pa serčnim slovenskim govorom poslednjikrat pozdravi v imenu vseh pričujočih pitomcev. Ko on odstopi, zavzame njegovo mesto sam Plut in jemlje slovo prvič v slovenskem jeziku, in potem zavoljo tistih, ki slovenskega ne umejo, še v nemškem. — Bog daj mladim in nadepolnim misjonarjem svojo pomoč, terdno, stanovilno voljo in pravo gorečnost, da v blagem početju ne omahujejo, in mnogo neumerjoch duš Bogu pridobijo! — Tudi dva praeparanda ali učiteljska pripravnika sta jo te dni odrinila v Ljubljano, in pa en petošolec, da se podajo v amerikanske misije.

Letošnja nenavadna huda zima nam je mnogo veljavnih, že starih mož pobrala. V dveh mescih namreč nam je sedem duhovnikov pomerlo, med tem tudi občespoštovani g. Peter Filej. Pa tudi med neduhovnimi obžalujemo za zgodovino Goriško in domače stariarstvo mnogozaslužnega g. Jožefa Dominika Delabona, ki je mesca januarja za mertvudom umerl. Bil je ranjki sicer Lah, ali nam

Slovencom vselej pravičen, kakor spričujejo tudi vsi njegovi zgodovinski spisi, ki so beli dan ugledali. Mnogo tvarine je v rokopisu zapustil; Bog daj, da bi se enkrat vse izdalo, ker gotov sem si, da bi naša zgodovina potem mnogo dobila.

Ravno kar slišim, da je Slovenija zgubila enega svojih naj zvestejših sinov in najslavnejših pisateljev. Umerl je č. g. Filip Jakob Kafol, vikar na Pečinah, še le 44 let star. Njegovi „domači ogo-vori“, „večne resnice“ in drugi spisi po raznih časopisih slovijo po celem Slovenskem. R. I. P.!

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Visokoč. g. prošt in fajn, Germič Jož. je povišan za konzistorialnega svetovavca. Za duhovne svetovavce so povišani čč. gg. Kral Martin, fajn, na Gori, Bramer Andr., fajn, v Greifenburze, Weber Franc, fajn, v Zagričah, Kuhar Jak, fajn, v Otmanjah, Tavčar Andr. fajn, v Glinjah in Kaefer Jož, fajn, v Škofičah. Č. g. Potočnik Ludw. dobil je faro Šentmartin pri Silberberze, č. g. Jarnik Mat. faro Weissenstein, Krieghofer Jan, faro Krajec. Predstavljeni so čč. gg. Bauer Karl za slov. pridigarja k sv. Duhu v Celovcu, Šerbicelej M. za farnega administratorja v Šentjurje, Walchensteiner Ant. za provizorja v Stokenboj, — Neste Ferd. pa v Dobrič, — Globočnik Jan. pride za kaplana v Žabnice, — Blaas Jož. pa v Lipo pri Saksenburze. Umerli so čč. gg. Gmeiner Jern. jubil. fajn., — Komatar Jan. slov. pridigar in Simandl Drag. kanonik. R. I. P.!

Goriška nadškofija.

Visokoč. g. Tunj Jož. je izvoljen za stolnega korarja. Umerli so čč. gg. Filej Pet. stolni korar, Srebernič Mih. fajn., Kafol J. P. vikar, Torkar Jož. duh. v pokoji in Kužin Tom. vikar. R. I. P.!

Lavantinska škofija.

Namesto č. g. Stranjšaka Mart., ki se je odpovedal, imenovan je za stolnega korarja č. g. Pak Matija, prof. v Gradcu. Umerla sta čč. gg. Korošak M., dekan in Kreft Ant., fajn. R. I. P.!

Ljubljanska škofija.

Čč. gg. dobili so fare: Alijančič Jož. faro Doberniče, — Albrecht Leop. faro Studenec in Namre Ant. faro Šmartin pod Šmarno goro; č. g. Šusteršič Al. dobil je glavarjevo kuratno beneficijo. Č. g. Rupnik Sim. gre za eksposita v Ternje in č. g. Dejak Henr. za kaplana v Radeče in č. g. Buh Jož. za misijonarja v Ameriko. Umerl je č. g. Ravnikar Mat. fajn. v Predaslju. R. I. P.!

Teržaška škofija.

Č. g. Peternel Miha, fajn. v Gerdoselu, stopil je začasno v pokoj. Umerli so: Č. g. baron Marenci Karol v pokoju. Č. g. Dubac Domenik, fajn. v Vilanovi. Č. g. Bahor Juri, v pokoju v Povirji. R. I. P.!